

Ιστορικά

Άντα ήμαν καλληκάρι

Άντα ήμαν καλληκάρι δώδικα χρουνό
στα σίδερα πατούσα κι έβγαζα νιρό
στα μάρμαρα πατούσα κι κουρνιάχιτζα
γηνίτσαρου μι πήραν κέρα στη Φραγγιά
να μάθου του δουξάρι κι τουν πόλιμου
μηδέ δουξάρι έμαθα μηδέ τουν πόλιμου
μόν'έμαθα τν'αγάπη την παντέρημη.

Πηγαίνου κι τη φτάνου κι την χιριτώ
βαστάει στου κιφάλιτσ'φύλλα κι κλαδιά
κι στου διξί της μάγλου μαύρη ιλιά.
Στα σίδερα πατούσα κι έβγαζα νιρό
στα μάρμαρα πατούσα κι κουρνιάχιτζα.

Άγουρους που τη Φραγγιά

- Άγουρους που τη Φραγγιά, κόρ'απ'την Ανατουλή
ήρθαν κι ανταμώθηκαν στουν απλήν τουν πόταμου
κι στα πιτρουλίθαρα. Κόρη τουν παρακαλεί:
- Πέρασι μέν'αγόρι μου κέρ'απου τουν πόταμου
για κάρ'του γιουρντάνι μου. Δεν του θέλου κόρη μου
δεν τον καταδέχουμι. Πάλι τουν παρακαλεί:
 - Πέρασι μεν αγόρι μου, κέρ'απ'τουν πόταμου
για κάρ'του ζουνάρι μου. Δεν του θέλου κόρη μου
δεν του καταδέχουμι. Πάλι τον απρακαλεί:
 - Πέρασι μεν αγόρι μου κερ'απού τουν πόταμου
για κάρ'τα βραχιόλια μου, Δεν τα θέλου κόρη μου
δεν τα καταδέχουμι. Πάλι τουν παρακαλεί:
 - Θα σου δώσου φίλημα, φίλημα κι αγκάλιασμα.
Θαν αϊτός την άρπαξι κέρα την απέρασι.
 - Δός μου κόρη φίλημα, φίλημα κι αγκάλιασμα.
 - Βάστα, βάστ'αγόρι μου, να φανούν τα σπίτια μας.
Φάνηκαν τα σπίτια της κι τα κираμίδια της.
 - Δος μου dos μου κόρη μου, φίλημα κι αγκάλιασμα.
 - Βάστα, βάστ'αγόρι μου να φανεί κι η μάνα μου.
Φάνικι κι η μάνα της κι τα παραθύρια της.
 - Δος μου κόρη φίλημα, φίλημα κι αγκάλιασμα.
 - Έβγα μάνα να μι δγείς γάϊδαρουν που γέλασα
μ'ένα πνάκι πίτυρα, μι δυο πνάκια κότσαλα.

Από πάν απ' τη Φραγκιά

Από πάν απ'τη Φραγκιά
κατιβαίν'ένας πασιάς
έχ'στουν κόρφου τ'τα χαρτιά
απου παίρνει τις γραφές
να παντρεύουντι γριές
τα κουρίτσια καλουγρές.

Τ'άκουσι κι μια γριά
θέλισι να παντριφτει
κιραμίδι σκούπιζι
κουκινάδι έβαζει
πιθιρά τη λόγιασει
νύφη τι καμπούριασις
τι ψηλουζαμπούριασις.

Ανάθιμα την ώρα

Ανάθιμα την ώρα, την ώρα την κακιά
που έβαλαν νιζάμι σι ούλα τα χουριά
να μάσουν παλληκάρια που ούλα τα χουριά.
Πήραν από την πόλη κι την Ανατουλή
πήραν που του Καβατζίκ δυο έμουρφα πιδιά.
Τόνα του λένει Γιώργη κι τ'άλλου Παναγιώτ'.
Καθμένους Παναγιώτς κλαίει κι δέρνιτι
Μπρουστά στους Τούρκους πέφτει κουρμπάνι τάζιτι.
Λιανίζουν πουρτουκάλια κι βάζουν στου τσινί.

- Ουρίστι Παναγιώτ'κι πάρει ένα μιζέ.
- Δε θέλου του μιζέ σας ουδι του πουρτουκάλ'
μόν θέλου τους παράδισ που μι μ αφτώχιφτι.

Δώδικα χρόνια έκαμα

Δώδικα χρόνια έκαμα στη φυλακή καθμένους
κι μια μέρα καλή μέρα, Σαββάτου βράδυ
έκατσα και τραγούδησα της φυλακής τα πάθη.
Βασιλουπούλα μ'άκουσιπου πάν'που του παλάτι.

- Ποιος είν'αυτός που τραγουδεί. Πές του να τραγουδήσει
θα του χαρίσου ιφτά χουριά κι δέκα βιλαέτια.
- Δε θέλου τα ιφτά χουριά ουδέ τα βιλαέτια
μόν θέλου του κουρμάκι σου να σφίξου ν'άγκαλιάσου.

Δώδικα χρόνια κλεφτουριάς

Δώδικα χρόνια κλεφτουριάς στις Γκίμπραινας τα μέρη
έσφαξι Τούρκους σαν τραγιά τη λευτεριά να φέρει.
Μα στις Ρωσίας τον καιρό ο καπετάν Βαγγέλης
εγύρισε στο σπίτι του να γίνει νοικοκύρης.
Στη μάνα του δεν έμεινε πουλύ καιρό σαν ήρθε.
Παίρνει η Ρωσία για να φύγει, Βαγγέλης παίρν'να φύγει
τότε πατέρας του λέει και τον ορμηνεύει.
Μείνε Βαγγέλη στο χωριό δούλεψε πως δουλεύω
και θα σ'αρραβωνιάσουμε κι εγώ θα σε παντρέψω.
Κι απάντησε περήφανος ο καπετάν Βαγγέλης:
Πατέρα αρραβωνιάστηκα τ'αστραφτερό σπαθί μου
και πήρα για γυναίκα μου μπαρούτι και ντουφέκι.
Δος μου πατέρα την ευχή σου μ'όλη την καρδιά σου
και συ μανούλα μου γλυκιά άναψε την καντήλα
εις την κυρά μας Παναγιά για να με προστατέψει
από τα βόλια των εχθρών. Και σαν βρεθώ με Τούρκους
με τη δική της δύναμη καγείς να μή γλυτώνει.
Φεύγει ο Βαγγέλης κατιβαίν'στου Δεδέαγατς τη σκάλα
βρίσκει το Γιάννη μοναχό κάθουνται κουβεντιάζουν:
Πούνει βρε Γιάννη οι σύντροφοι πούναι τα παλληκάρια.

Δεν τόλπιζα στουν ουρανό

Δεν τόλπιζα στουν ουρανό στη γης γιόμα να τρέξει
πως θα χαλάσ'η Ρούμελη κι θα σκουρπίσ'ου κόσμους.
Ανάθιμα του Βασιλιά κι μύρι ανάθιμά του
που βάν'γκιμπρούκι στα κρασιά κι στ'άμουρφα τ'αμπέλια
κι βγάνει κι την κλειφτουριά λουγιούρ στα βιλαέτια.

Πατούνι κάστρα κι χουριά, χουριά κι βιλαέτια.
Κι αυτά τα Ντιρβινδόκουλα θα φίδια βουρκουμένα
κουρντίζουν τα τσαντήρια τους μέσα στου μισουχώρι.
Κει στου Μαντζιάρη του πηγάδ' γινήκι του ντουούσι
ρίχνουν τα τ'φέκια θα βρουχή τα τόπια θα χαλάζι.
Δίνουν φουτιά στην εκκλησιά κι κάγιτι Δη Γιώργης.
Κι την καημέν' Κουρνούφουλιά κι κει φουτιά τη δίνουν
κι πήρανι τη Σιφτιλιά κι την καημέν' τη Χρύσου.
Τις πήραν κι τις πάγιναν στου Παπαστάμ' τα σπίτια.
Κι την καημένη τη Δαδιά κι κειν φουτιά τη δίνουν.
Κι Παπαστάμους γλύτουςι, πήραν την αγγουινιά του
Ένα καλληκάρι δώδικα χρουνών

Ένα καλληκάρι δώδικα χρουνών
αρματώνιτει για τουν πόλιμου.
Πόλιμου δε βρήκει, κίσου γύρισει
στου μισό του δρόμου νερουδίψασει.
Κατέβηκει στην πόλη για να πιεί νιρό
τρεις μαχιριές του δώσανει στου διξιλό κλιβρό.
Είχει κι ένα δούλου που τουν έκληγει:
Μη μι κλαις μικρούλη μου, μη μι κλαις μικρέ
πάρει μι κι πάνει μι στη μανούλα μου
κι στην αδερφούλα μου την καλόγρια.
Ιμένα μι σκουτώσανει εις του Μαουγλί
τρεις μαχιριές μου δώσανει στου διξιλό κλιβρό.

Ένα άρρηνους

Ένας άρρηνους κι ένας καλός στρατιώτης
κάστρου γύριβι χουριά να πάει να μένει.
Κι ούδι κάστρου βρήκει ουδί χουριό να μένει.
Βρίσκ' ένα δινδρό στουν κάμπου κυκαρίσσι
στέκ' κι ρουτάει κι του καλουρουτάει:
Δένδρου μου ψηλό κι όμουρφου κυκαρίσσι
πούνει ν' ίσχιου σου να πέσου να πλαγιάσου,
πούνει κλώνους σου να ρίξου τ' άρματά μου.
Να κι ν' ίσχιους μου κι πέσει κι κοιμίσου
για κι κλώνους μου κι ρίξει τ' άρματά σου.

Ένας Πασιάς κατέβηνη

Ένας Πασιάς κατέβηνη κι ένας μπέης αφέντης
στην πόλη ν' εκατέβηνη στην Προύσα παζαρεύει.
Παζάριβει κι αγόραζει ούλουν καλά τα ρούχα.
Σέρνει μουλάρια δώδικα κι μούλις δικαπάντι
κι μια μούλα καλή μούλα παράστρατα πηγαίνει
κι αφέντης την ικάκιουσει γυρεύ' να την πουλήσει.
Μη μι πουλείς αφέντη μου κι μη μι παζαρεύεις
θα γένου γης να μι πατείς γιοφύρι να διαβαίνεις
θα γένου ασημόκουπα να πίνεις μι τ' ιμένα.
Ισύ θα πίνεις του κρασί κι γω θα λάμπου μέσα.

Εσείς βουνά ψηλά βουνά

Εσείς βουνά ψηλά βουνά ψηλά κι χιονισμένα
κι σεις νιρά τριχούμενα μι τ'αργυρά σας φάρια
λουγιούρ λουγιούρ η Βινιτιά στη μέσ'η Αριτή μου.
Της Αριτής πόρτα βρουντά βρουντά κι δεν ανοίγει.

- Ποιος είν'αυτός α που βρουντά, τώρα του μισουνύχτι.
Αν είνει ξένους να διαβεί, δικός μου νάρθει μέσα
- Δεν είνει ξένους να διαβεί, δικός μου νάρθει μέσα.
Μον'είνει ου χάρους ζουντανός, ήρθει για να σιπάρει.
- Άφησει μ'χάρι μ'άφησει μ'μόνο δυο τρεις ημέρις
έχου δυο τρεις μαθήτριες έχου να τις διδάξου.
Η μια κιντάει του Σταυρό, η άλλη του Βαγγέλιου
κι η τρίτη η μικρότερη του αργυρό πουτήρι.

Είχα σαράντα κάτιργα

Είχα σαράντα κάτιργα κι εξηνταδυό γαλόνια
είχα κι σκλάβους δώδικα στα σίδηρα βαλμένους
στα σίδηρα κι στα κουκιά στην έρημη φριγάδα.
Κι σκλάβους αναστέναξει κι σείσται η φριγάδα
κι Γκιμιτζής τουν ρώτησει κι τουν καλουξιτάζει:
" Σκλάβι μ'τι αναστέναξεις κι σείσται η φριγάδα;
Δεν έχς να φας δεν έχς να πιεις κι ρούχα να φουρέσεις;
Έχου κι φαί έχου κι πει κι ρούχα να φουρέσου.
Ιφές ίδια στουν ύπνου μου ίδια κι στ'όνειρό μου
παντρεύουνταν καλούδα μουκι άλλουν καλόν νι παίρνει
δώσιμ'αφέντ του δίκιου μου δώσι μ'τη δούλιψή μου
δώσι μ'κι ένα αλουγου αγλήγουρα να πάου.
θάν'είνει έτσ'αγόρι μου, θάν'είνει καλληκάρι
σύρει στην τάβλα στ'άλουγα κι όποιου θελήσεις πάρει.
θέλεις του σίβα σέλουσει θέλεις του παραμαύρου
θέλεις του παρακόκκινου που παίρν'σαράντα ώρις.
Όσου να πει ώρα καλή παίριν σαράντα ώρις
όσου να πει έχιτει γειά παίριν άλλεις σαράντα.
Στη στράτα κει που πάγινει στη στράτα που πηγαίνει
παρακαλούσει κι έλιγει παρακαλει κι λέγει:
θιε μ'να πάνου κι να βρω του γέρου μου στ'αμπέλι.
Καθώς παρακάλισει έτσ'πήγει κι βρήκει.
Βρίσκιν του γέρου π'κλάδιβει του γέρου που κλαδεύει.
Καλώς τα φχιάνεις γέρουντα. Καλώς του καλληκάρι.
θα σι ρουτήσου γέρουντα θα σι καλουξιτάσου.
Ποιανού καλή παντεύειται κι πιόνα θε να πάρει;
Του Γιάνν καλή παντεύειται του γυιδ μου του χαμένου.
θα φτάσου σ'τν'αρραβώνα του, θα φτάσου στα στιφάνια;
Αν έχεις γρίβου σίγουρου προυφταίνεις στ'ν'αρραβώνα
αν έχεις γρίβου άναργου προυφταίνεις στα στιφάνια.

Ηγώ θα πάου στη Φραγκιά

Ηγώ θα πάου στη Φραγκιά στου Μαρμαρά στου Μαρμαρά
να πάρου ένα Φραγκούδι στου Μαρμαρά της Πόλης
να κάθουμει να του ρουτώ στου Μαρμαρά στου Μαρμαρά
πως πιάνεται η αγάπη στου Μαρμαρά της Πόλης.

Από τα μάτια κιάνεται στου Μαρμαρά στου Μαρμαρά
στα χείλη κατεβαίνει στου Μαρμαρά της Πόλης
κι από τα χείλη στην καρδιά στου Μαρμαρά στου Μαρμαρά
ριζώνει και δεν βγαίνει στου Μαρμαρά της Πόλης.
Ριζωσε και κλωνάρωσε στου Μαρμαρά στου Μαρμαρά
κι έβγαλε κλωνάρια στου Μαρμαρά της Πόλης.

θέλω να σας τραγουδήσω

θέλω να σας τραγουδήσω
φοβερή καλληκαριά
τον ανδριωμένο Μάρκο
πως έσφαξε τον Πασιά.

Σφάζοντας και πελεκώντας
μπαίνει ο Μάρκος στο λορδί
με τετρακόσια καλληκάρια
αποφασίζει να χαθεί.

Κι άλλα τετρακόσια τόσα
μπαίνει ο Μάρκος στο λορδί
βρίσκει τον Πασιά κοιμάται
ανεψιός του κάθονταν.

Πιάνει τον ανεψιό π'το χέρι
και του παίρν'την κεφαλή
κοιάν'και τον Πασιά π'τα γένια
και τον τραβάει ωσάν σκυλί.

Ποιος είσαι και τι γυρεύεις
και με δεν το μαρτυρείς
γω είμ'ο Μπίτσαρης ο Μάρκος
καπετάνιος ο Γραικός
ήρθα για να σε σκοτώσω
ίσως και λευτερωθώ.

Τότε και ο Πασιάς φωνάζει
με σκληρότατη φωνή
τρέχα μαύρε γλύτωσέ με
απ'του Μάρκου το σπαθί.

Τότε κι ο αράπης σέρνει
τουφεκιά φαρμακερή
και χτυπιέται ο Μάρκος
εις την δεξιά πλευρά.

Τρεχάτε καλληκαράκια
τρεχάτε όλοι οι Γραικοί
τρεχάτε παρτ'το σώμα μ'
μη το πάρουν οι εχθροί
τα αγαρηνά σκυλιά.

Ιφτά πασιάδης ήρθαν

Ιφτα'κασιάδης ήρθαν που κατ'απ'τα νησιά
ήρθαν κι ξιπιζέφαν στους κάμπου στ'Ατβαλί
να μάσουνι παράδης, μπακάλικα φλουριά.
Αγάς δε θέλ'παράδης, δε θέλει κι φλουριά
μουν'θέλ'Ατβαλιουτούδης μι τα ξανθά τς μαλλιά.
Αϊντι μουρή κουρίτσια ριχτήτι στη φουτιά
να μην παραδουθήτι στα άνουμα σκυλιά.

Κάτου στην άσπρη πέτρα

Κάτου στην άσπρη πέτρα στου κρύου νιρό
σκουτώσαν του Γιαννάκου του μοναχουγιό.
Τούρκοι τουν λουγιουρνούσαν και οι Ρουμαίοι τουν κλαιν
κι οι δυο καλές κουπέλλης τουν μοιρουλουγούν.
Κάθουντι παντριμένις κι τουν τραγουδούν:
Γιαννάκουμ'δεν έχς μάνα δεν έχς κι αδερφή
δεν έχς καλή γυναίκα νάρθει να σι δγεί;
Ιγώ κι μάνα έχου, έχου κι αδερφή
έχου καλή γυναίκα νάτη πόρθιτει
μι δυο πιδιά στα χέρια, του τρίτου πιρπατεί.
Δε σουλέγα Γιαννάκου μ'δε σ'ουρμήνιβα
μι Τούρκουν μην παλαίβεις, μην σκουτώνισει.

Κλάψιτι μάτια μ' κλάψιτι

Κλάψιτι μάτια μ' κλάψιτι, δέντρα ξιριζουθήτι
για του Δημήτρη Σκαναβή πουλύ να λυπηθήτι
πούταν στη γνώμη τ' γνωμικός στου βιο του Ξακουσμένους
κι ελεημοσύνη έκαμνι στην αφτουχουλουγιά.

Δεν είχι μοίρα ριζικό να ζήσει η Σουλτάνσα
τρεις μέρις δεν απέρασαν που πέθαν' η Σουλτάνσα
του χασακί εβγάλανι του Σκαναβή να πιάσουν.

Τουν έπιασαν τουν έδισαν δέσαν τα χέρια τ' πίσου.

Τουν πήραν κι τουν πάγιναν στου βασιλιά πααίνουν.

- Μαρτύρ'σι Δ' μλητρη τάσπρα σου μαρτύρ'σι κι του βιος σου.
- Ολούν του βιο μου κάρ'τι του κι μεν' αφίκατέ μι.

Κλαιν οι φράκτες για πουλιά

Κλαιν οι φράκτες για πουλιά
κι οι βατσνές γι' αηδόνια
κλαβει κι ένας νιούτσικους
για μια Βουλγαροπούλα
πώχει τα χίλια πρόβατα

τα πεντακόσια γίδια.

Σκυλιά να φαν τα πρόβατα

κι λύκους τα κατσίκια άρα κατάρα

άρα κατάρα σόλνου γιεμ

Βουλγάρα να μην πάρεις.

Μεγάλο κρίμα γίνηκι

Μεγάλο κρίμα γίνηκι μιγάλη σιγουρή
χαλάσανι τις κόρις καημένου Αϊβαλί.

Δυο τρεις οσμάνοις ήρθαν που κάτ'που τα νησιά
κουρντίσαν τα τσαντίρια τς στουν κάμπου τ' Αϊβαλί.

Θαν τ' άκσαν τσιουρμπατζιζίδις πουλύ λυπήθηκαν
κινούν. μαζών παράδις, μτούμπλις κι φλουριά
να δώσουν στους αγάδις κι στου Μπεκίρ πασά.

Δε θέλ' Αγάς παράδις, δε θέλει κι φλουριά,
γυρεύ' Αϊβατουπούλις μι τα ξανθά μαλλιά.

Θαν τ' άκσαν Αϊβατουπούλις πουλύ λυπήθηκαν
θαν τάκουσαν οι μάνις πουλύ του κλάψανι.

Αϊντι μουρή κουρίτσα να ριχτούμι στη φουτιά
να μην παραδουθούμι στα άνουμα σκυλιά
να μην πάρουν σκλάβις, σκλάβις στα χουριά.

- Γιατί μουρή κουρίτσια ρίχνιστι στη φουτιά;
- Να μην παραδουθούμι στα χέρια σας σκυλιά.

Νάμουν μηλιά στου Γαλατά

Νάμουν μηλιά στου Γαλατά κι κυδουνιά στουν κάμπου
νάμουν κι ένα ψηλό δινδρό στουν κάμπου κυκαρίτσι
να κότιζα τη ρίζα του ν' αξίνουν οι κουρφαδις
να βάλου σκάλα ν' ανιβώ, ν' ανέβου στις κουρφαδις
να διω την Πόλ' πως καίγιτι, τη Μπρούσα πως ρημάζει
να διω τουν Τούρκου στ' άλλουγου, του Φράγκου στα γαλόνια
να διω κι τις Καστριώτισις μι ποιόνα τρων κι πίνουν.

Πότε θε νάρτ' η Άνοιξη

Πότε θε νάρτ' η Άνοιξη να 'ρθεί το καλοκαίρι
Κωστή Κωαστή μου Τσάνταλη
όπου ανθίζουν τα βουνά και πρασινίζ' ο κάμπος
να βγάλω τα ποδήματα, να βάλω τα τσαρούχια
να πάρω το τουφέκι μου να βάλω το σπαθί μου

να πάρω δίπλα τα βουνά της Στράντζας τα μπαλκάνια
και να σουρίξω κλέφτικα να μαζωχτούν οι κλέφτες
να πιάσω Τούρκους ζωντανούς στη σούγλα να τους φήσω
να διω Ελληνικό φυτό κι ύστερα ας πεθάνω.

Ποιος είδγι ήλιουν του βραδύ

Ποιος είδγι ήλιουν του βραδύ κι άστρου του μεσημέρι
ποιος είδγι τουν Καραμπελιά, τουν καπετάν θανάση.
Η μάνα τ' κάθουνταν στου σταυρουδρόμ' κι όλους τους ερωτούσε.
Διαβάτ' απ' αυτ' από' ρθησι δεν είδατε το γυιό μου
το γυιο μου τον μοναχογιό τουν καπετάν θανάση;
Ένας της λέει δεν είδαμε, άλλος της λέει δεν ξέρω
ο τρίτος ο μικρότερος της λέει την αλήθεια.
Αλήθεια μεις τουν είδαμι τουν πιάσαν κι τουν δέσαν
χίλιοι τουν πάειναν που μπρουστά χιλιάδεις του κατόπι
στη μέση πάει Καραμπελιάς σαν μήλου παραμένου.
Ψιλή φωνίτσα έβγαλι όσου κι να μπουρούσι
τη μάνα του φουνάζει τη μάνα του της λέει:
Σύρε μάνα μου μπρουστά να τους παρακαλέσεις
να μη μη πάν απ' του χουριό του έρημου του κάστρου -
γιατ' έχου εχθρούς που χαίρουντι κι φίλ' κου μι λυπούντι.
Μόν' πάντε μ' απ' τα ψηλά βουνά που πάν' π' τα κουρφουβούνια.
Στου δρόμου που τουν πάειναν κι τραγουδά κι λέει.
Μουστάκι μου καραμποτού κι φρύδια μου γραμμένα
δεν σ' έπρικαν τα σίδηρα κι αλ' σίδα στου λιμό σου
μον' σ' έπρικι να καθίσ' στουν γκιούρικου τουν ίσκιου
νάχεις κι το γλυκό σ' κρασί να τρώεις κι να πίνεις
να τραγουδάς τη λεβεντιά σ' τα έρημα σ' τα νιάτα.

Πέντι- δέκ' Αρβανιτάδεις

Πέντι δέκ' Αρβανιτάδεις που την Πόλη ξέβγηκαν
κι στουν κάμπου κατιβαίνουν.
Τούρκους θέλουν να σκουτώσουν
κι Ρωμιούς να ξισκλαβώσουν.
Βρίσκουν έναν Τούρκου κλέφτ'
πωχ' την κόρη πρίσ' στα καπ'λα
- Βρε Τούρκε μου βρε σκυλί μου
που τη βρήκεις 'φτην την κόρη.
- Μι τσ' παράδεις μου την πήρα
μι φλουριά την ξαγουράσα.
- Κόρη μου να σι ρουτήσου
κόρη μ' Τουρκουκούλα είσι;
- Δε μ' αφέντη μ' Τουρκουκούλα
είμι κι παπαδουκούλα.

Πάνουν Τούρκοι πάνουν Φράγκοι

Πάνουν Τούρκοι πάνουν Φράγκοι
πάν να πατήσουν τουν τόπου
κι κανέναν δεν ιβρίσκουν
βρίσκουν την καημέν' τ' Παγούνου.
Κάθουντι κι την ξιτάζουν .
Μουρ' Παγούνου караγκιόζα
τ' είν' τα χέρια σου βαμμένα
τα μαλλιά μ' μπουγιατισμένα;

Τούρκους είχα στην αυλή μου
μουγιατζήν στου μαχαλά μου
κι είν' πα χέρια μου βαμμένα
τα μαλλιά μ' μπουγιατισμένα.
Τουν αφέντη μου τουν πήραν
κι τη μάνα μ' τη σκλαβώσαν
κι γω σι Τούρκου χέρια μπήκα.

Στα χίλια εννιακόσια στα δικαϊφτά

Στα χίλια εννιακόσια στα δικαϊφτά
μας πήραν οι Βουλγάροι, μας παν στη Βουλγαριά
για να δουλεύουμε αγκαριά.

Είκοσι δυο Ιουλίου ημέρα Κυριακή
μας βγάνουν απ' του Σχολείου με χουρουφυλακή
κι μι στρατό πουλύ.

Μας βάνουν αράδα-αράδα Σουφλιώτοι κι Κιπλιώτοι
διαταγή μας δίνουν να μη πλησιάζ' κανείς.

Μας πήραν ,μας καλίνουν αφού την αγουρά
ναζάτ-ναζάτ πίσου φουνάζουν

τες γυναλκισ τα πιδιά κια υτά τα ουρφανά.

Μας πήραν μας καλίνουν κάτω στου σταθμό
μας βάνουν στα βαγόνια απ'ούταν αδειανά
απού πινήντα ανθρώποι κι αφού δυο σκουποί.

Μας παν ικεί στη Σούμνια, τρεις μέρις μακρυσ
μέσα στα Λαϊρά.

Ήταν χιλιάδισ κόσμους, ούλοι γρηκοί
μιγάλοι κι μικροί, ήταν κι Δισκουτάδισ παπάδισ κι διακοί
κι πουλλές φαμίλις μι μικρά πιδιά,μα τι βάσανα πουλλά,
Τρεις μέρις μας κρατήσαν ,τρία μιρόνυχτα
διαταγή τους ήρθι να μας σηκώσουνι, μας Ξιγυμνώσανι.

Μας πήραν μας πηγαίνουνι στις Βάρνας του σταθμό
δουλεύουμε ούλ'μέρα γιουρτή καθημιρνή μι λιγουςτό φουμί.

Μας βάνουν σ'ένα χάνι μεσα σι φυλακή
σα νάμαστι ζώα, στις γής, εμάς τους δυστυχείς.

Κάθι προύτ ακούμι μια άγρια φουνή:

" Σκουθήτι Έλληνισ,στη δλιά, γιρόντοι κι πιδιά".

Δικαουχτώ χιλιάδισ στέλνουν στου Κίτσιουβου

Οι δώδικα χιλιάδισ άλλ'πέθαναν, άλλ', χάθαν.

Του Αγίου Βασιλείου την Προυτουχρουνιά

κώδουνισ χτυπούσαν για την Ικκλησιά

κι μας βγάνουν στη δουλειά.

Ακουσιτι κι μάθιτι:

Βαρειά είναι τα ξένα, βαρειά τα μακρινά,

απ'ούλα βαρύτιρ'είνι η σκληριά σιαυτόναν του ντουνιά.

Σαράντα παλληκάρια

Σαράντα παλληκάρια κι ένας γερουντάκουσ

έκατσαν κι μετριόνταν ποιος θα πάρ'τ'Μαρία

τ'Μαρία την караγκιόζα. Κι έπισι στου γέρου.

Κι την παίρν'ου γέρουσ κι την πάει στ'αμπέλι

κι την στην'κριββάτι, κριββάτι για να κοιμάτι.

Κι απουκ'μήθκει γέρουσ κι σκώνιτι Μαρία

κι πάει στα παλληκάρια.Κι Ξυπνάει ου γέρουσ

κι ρουφάει τ'μίξα τ'κι σφουγγάει τα γένια τ'

Κι ρουτάει τ'αηδόνια κι τα πιτρουχιλιδόνια.

Σεις καλά μ'αηδόνια κι πιτρουχιλιδόνια,

μην είδγιτι τ'Μαρία τ'Μαρία την караγκιόζα;

Σ'άφησι βρε γέρου, κι πάει μι τα παλλ'κάρια

κι πάει μι τα παλλ'κάρια να χαρεί τα νιάτα τς.

Σουλτάνα εκατέβαινε

Σουλτάνα εκατέβαινε που τουν ψηλό τουν πύργου
'που του φλουρί δεν φαίνονται, 'που του μαργαριτάρι.
Πέντι πασιάδισ την κρατούν κι πέντι μπουσταντζίδισ.
Σουλτάνα ήταν φρόνιμη κι φρόνιμα τους λέει:
Αγάλι αγάλι αφέντη μου αγάλια σιμπιρπάτει
έχου κιδί στην αγκαλιά δεν μπόρου πιρπατήσου.
Πού νάβρου πέτρα ριζοντή να διπλουθώ να κάτσου
ν'αλυσουδέσου του κιδί μ'να του γλυκουχουρτάσου,
να του χουρτάσου φίλημα, να του χουρτάσου αγάλια.
Πού νάβρου ν'ικκλησιά τρανή, να μπώ να προυσκυνήσου,
να κάμου του σταυρούτσιου, να κάνου τις μιτάνιοις.

Στα χίλια οκτακόσια εβδομήντα δυο

Στα χίλια οκτακόσια εβδομήντα δυο
ο καπετάν Βαγγέλης γυρίζει στο βουνό
με γαλανή σημαία πώχει αργυρό σταυρό.
Ψηλά μπαλκάνια γύρισε κι όλα τα βουνά
σαν της Δαδιάς τα μέρη δεν βρήκε πουθενά.
Εκεί έχει μετερίζια πάνω στη Γκίμπραινα,
εκεί είναι η κρύα βρύση πώχει κρύο νερό
έχει και παλληκάρια δεκαοχτώ χρονών
που πολεμούν τους Τούρκους τα άπιστα σκυλιά
για να τ'αφανίσουν στην κόκκινη Μηλιά.

Τ'αηδόνια της Ανατολής

Τ'αηδόνια της Ανατολής και τα πουλιά της Δύσης
κλαίγουν αργά κλαίγουν ταχιά, κλαίγουν το μεσημέρι
κλαίγουν την Ανδριανούπολη την πολυκουρσεμένη
όπου την εκουρσέψανε τις τρεις γιορτές του χρόνου,
του Χριστουγέννου για κερί του Βαγιού για βάγια
και της Δαμπρής την Κυριακή για το Χριστός Ανέστη.

Τα παλληκάρια της Μουριάς

Τα παλληκάρια της Μουριάς τα παραπονεμένα
που δεν το καταδέχονταν τη γη να την πατήσουν
και τώρα πως κατάντησαν, βρέθηκαν σκλαβωμένα.
Δεν κλαίνε τα μαύρα τη σκλαβιά, που ήταν σκλαβωμένα
μον'κλαίν τον ξεχωρισμό που πάντα τους χωρίζει.
